

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

w składzie:

Przewodniczący: SSO Bogdan Gierzyński

Protokolant: Andrzej Tracz

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z odwołania (...) S.A. z siedzibą w L.

przeciwko Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania (...) S.A. z siedzibą w L.

od Decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 29 czerwca 2012 r. nr (...)

1. Oddala odwołanie w całości;
2. Zasądza od (...) S.A. z siedzibą w L. na rzecz Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Bogdan Gierzyński

XVII AmE 124/12

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 29 czerwca 2012 roku, nr (...) Prezes Urzędu Regulacji Energetyki na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10 i pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne w związku z art. 104 Kodeksu postępowania administracyjnego po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej przedsiębiorcy – (...) S.A. z siedzibą w L. (będącego następcą prawnym przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedzibą w S.) w związku z możliwością zaistnienia w prowadzonej przez Przedsiębiorcę działalności koncesjonowanej nieprawidłowości polegających na nieutrzymywaniu w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń (art. 56 ust. 1 pkt 10 ustawy – Prawo energetyczne) oraz naruszeniu warunku (...) koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej przedsiębiorcy (...) sp. z o.o. z siedziba w S. decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 maja 2007 r. nr (...) z późn. zm.

Orzekł, że

- 1) (...) S.A. z siedzibą w L. nie wywiązał się z obowiązku utrzymywania w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń (art. 56 ust. 1 pkt 10 ustawy – Prawo energetyczne) oraz naruszył warunek (...). koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 maja 2007 r. nr

(...) z późn. zm. w ten sposób, że nie utrzymywał obiektów, instalacji i urządzeń w należyтым stanie technicznym, umożliwiającym przesyłanie energii w sposób ciągły i niezawodny (art. 56 ust. 1 pkt 12);

2) Za działania opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy – (...) S.A. z siedzibą w L., karę pieniężną w kwocie 100 000 zł to jest w wysokości (...) % przychodu z działalności koncesjonowanej w zakresie dystrybucji energii elektrycznej osiągniętego w 2011 r.

Przedmiotową decyzję w całości zaskarżył powód – (...) S.A. z siedzibą w L..

Zaskarżonej decyzji zarzucił:

A/ naruszenie przepisów prawa formalnego, w postaci:

1. art. 104, art. 105 w związku z art. 28 ustawy Kodeksu postępowania administracyjnego (dalej jako „k.p.a.”) oraz art. 56 ust. 3 PE poprzez skierowanie decyzji do podmiotu, który winien nie posiadać przymiotu strony w postępowaniu zakończonym wydaniem zaskarżonej decyzji;

2. art. 7, w związku z art. 77 k.p.a. poprzez naruszenie zasady dążenia do ustalenia prawdy obiektywnej oraz interpretowanie i uznawanie za wykazane tylko częściowo ustalonego stanu faktycznego, w szczególności poprzez niepodjęcie działań niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu technicznego, tj. nie ustalenie czy przyczyną awarii w grudniu 2009r. i styczniu 2010r. był nienależyty stan urządzeń energetycznych linii czy też wyłącznie zaistnienie ekstremalnych warunków atmosferycznych, których wystąpienie nawet przy zastosowaniu najwyższego standardu technicznego i najwyższej staranności, nie pozwoliłoby uniknąć awarii oraz:

a) braki w ustaleniu stanu faktycznego w postaci przyjęcia subiektywnie złej oceny stanu technicznego sieci, na podstawie jedynie tolerowania przez określony czas istnienia drzew w bliskości sieci wraz z brakiem dowiedzenia wpływu tegoż zbliżenia na stan techniczny;

b) dokonania przez organ ustaleń w stanie faktycznym sprawy oraz przyjętym wnioskowaniu z pominięciem powołania dowodu z opinii biegłego, mimo że poczynienie jakichkolwiek ustaleń w tym przedmiocie wymagało posiadania wiadomości specjalnych,

c) braki ustalenia, czy roślinność w postaci drzew w domniemanym przez organ pasie wycinki była przyczyną zaistnienia awarii w sieci, czy też awarię spowodowały drzewa znajdujące się w dalszej odległości od sieci;

d) brak ustalenia, czy obiektywnie można było uniknąć wystąpienia awarii, przy przyjęciu racjonalności zachowania przedsiębiorcy, przede wszystkim w aspektach ochrony środowiska i zgody na prowadzenie robót niweczących poziom drzewostanu pozostającego w zarządzie Lasów Państwowych;

3. art. 107 ust. 1 i 3 k.p.a. poprzez braki uzasadnienia rozstrzygnięcia tak faktycznego, jak i prawnego, w szczególności w zakresie przyjmowania miary staranności, treści obowiązku utrzymywania urządzeń w należyтым stanie technicznym;

B/ naruszenie przepisów prawa materialnego, w postaci:

4. art. 56 ust. 1 pkt 10 i 12 PE - poprzez uznanie, że powód nie utrzymuje w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń w szczególności linii (...) kV (...), a w konsekwencji nie spełnia wynikającego z koncesji obowiązku przesyłania energii w sposób ciągły i niezawodny w sytuacji, gdy stan techniczny tych urządzeń był zgodny z obowiązującymi przepisami i zapewniał ciągle przesyłanie energii elektrycznej,

5. art. 56 ust. 6 PE, w związku z zaistnieniem „siły wyższej” - poprzez przyjęcie przy wymiarze kary znacznego stopnia szkodliwości społecznej czynu z powołaniem ilości przypadków ograniczeń w dostawie energii elektrycznej w styczniu 2010r. bez badania okoliczności przyczyn tych ograniczeń oraz stopnia zawinięcia bez wykazania na czym - prócz

skutku - to zawinienie w ocenie organu polega, a w szczególności bez ustalenia, czy w ogóle było możliwe uniknięcie stwierdzonej awarii,

6. art. 9c ust. 1 pkt. 2 i art. 9c ust. 3 pkt 1, w związku z art. 46 PE – poprzez nieuwzględnienie przy rozstrzyganiu przedmiotowej sprawy, że przedsiębiorstwo zajmujące się dystrybucją energii elektrycznej jest odpowiedzialne za prowadzenie ruchu sieciowego w sposób efektywny, nadto że swe urządzenia powód utrzymywał w należyłym stanie technicznym;

7. art. 51 PE - poprzez nieodwołanie się do wymogów zawartych w tym przepisie przy rozstrzyganiu kwestii utrzymywania przez powód w należyłym stanie obiektów, instalacji i urządzeń elektroenergetycznych, w tym względów ochrony środowiska naturalnego;

8. art. 355 ustawy Kodeks cywilny (dalej jako „k.c.”) - poprzez dokonanie błędnej wykładni sformułowania „należyta staranność”, która to wykładnia wykracza poza ramy wskazane w niniejszym przepisie;

9. § 40 rozporządzenia w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu elektroenergetycznego - poprzez brak ustalenia charakteru przerw w odniesieniu do indywidualnie ustalonych odbiorców.

Mając na względzie powyższe zarzuty, na podstawie art. 479^{4t} pkt 1 oraz art. 479 Kodeksu postępowania cywilnego powód wniósł o:

I. uchylenie zaskarżonej decyzji w całości; oraz

II. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej;

III. redukcję ustalonej kary poprzez ustalenie podstawy jej wymiaru do przychodów przedsiębiorstwa, z którego działalnością związane są poczynione przez organ ustalenia (przedsiębiorstwo (...) Sp. z o.o., następnie działającego jako (...) S.A. Oddział S.), tj. ustalenie jej wysokości, z zachowaniem zaprezentowanej w uzasadnieniu skarżonej decyzji metodologii jej ustalenia, tj. w kwocie - co najwyżej - 14.265,80 zł.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany – Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o jego oddalenie.

Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów ustalił następujący stan faktyczny:

Spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. do dnia 31 sierpnia 2010 roku była samodzielnym przedsiębiorstwem energetycznym, działającym na podstawie koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z dnia 30 maja 2007 roku, nr (...). Obszarem działania spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. było 147 gmin w 24 powiatach na terenie 4 województw: (...), (...), (...) i (...). Głównymi elementami systemu dystrybucyjnego zarządzanego przez spółkę były linie elektroenergetyczne (napowietrzne, kablowe, przyłącza) o łącznej długości 38 349 km oraz stacje transformatorowe o łącznej liczbie 12 488 sztuk.

W dniu 31 sierpnia 2010 roku ww. spółka została przejęta przez spółkę (...) S.A. z siedzibą w L.. Przejęcie nastąpiło na podstawie art. 494 § 1 pkt 1 Kodeksu spółek handlowych, tj. przez przeniesienie całego majątku spółki przejmowanej na spółkę przejmującą. Z dniem przejęcia na spółkę przejmującą, tj. (...) S.A. z siedzibą w L. przeszły prawa i obowiązki wynikające z udzielonej (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. koncesji na dystrybucję energii elektrycznej.

Zgodnie z warunkiem (...) koncesji udzielonej (...) sp. z o.o. z siedzibą w S. Koncesjonariusz jest obowiązany do spełnienia technicznych warunków dystrybucji energii elektrycznej określonych w odrębnych przepisach, w szczególności do utrzymywania obiektów, instalacji, urządzeń i sieci w należyłym stanie technicznym, umożliwiającym dystrybucję energii elektrycznej w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, jakościowe i ochrony środowiska, z uwzględnieniem uzasadnionego poziomu kosztów oraz optymalizacji wykorzystania źródeł energii elektrycznej zasilających sieć dystrybucyjną.

Z uwagi na występujące na obszarze Oddziału S. w okresie od 1 grudnia 2009 r. do 31 stycznia 2010 r. awarie skutkujące przerwaniem ciągłości zaopatrzenia w energię elektryczną Prezes Urzędu Regulacji Energetyki w dniu 30 marca 2010 roku wszczął postępowanie administracyjne w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z możliwością zaistnienia nieprawidłowości w koncesjonowanej działalności przedsiębiorstwa energetycznego obsługującego ww. obszar. W dacie wszczęcia przedmiotowego postępowania jego stroną – koncesjonariuszem była spółka (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., a po dacie przejęcia, tj. 31 sierpnia 2010 r., obowiązki związane z koncesją na dystrybucję energii elektrycznej na przedmiotowym obszarze wykonywała spółka przejmująca, tj. (...) S.A. z siedzibą w L. i to ona była od tej chwili stroną przedmiotowego postępowania.

Na obszarze działalności dystrybucyjnej (...) sp. z o.o. z siedzibą w S., wystąpiły 4 awarie, skutkujące przerwą w dostawie energii: w dniu 26 grudnia 2009 roku, w dniu 11 stycznia 2010 r., w dniu 17 stycznia 2010 roku. Uszkodzeniu uległa linia (...) kV S. Z., przęsła: (...), (...), (...), (...), (...), (...). We wszystkich tych przypadkach przyczyną awarii były opadłe na linie energetyczne drzewa bądź gałęzie drzew, które uległy uszkodzeniu na skutek czynników atmosferycznych. Ponadto w dniu 10 stycznia 2010 r. awarii uległa linia (...) kV B. – S.. W przeszle stwierdzono dwa drzewa na linii, zerwany przewód roboczy, skrzyżowaną konstrukcję słupa na stanowisku nr (...).

Przedłożone w toku postępowania administracyjnego wyjaśnienia przedsiębiorstwa energetycznego wskazują, że w okresie od dnia 19 maja 2008 r., tj. od dnia sporządzenia „Protokołu oceny stanu technicznego sieci elektroenergetycznej”, w którym stwierdzono stan niezadowolający w odniesieniu do 4,8 km linii (...) S. – Z., jak również po dniu sporządzenia „Protokołu oceny stanu technicznego sieci elektroenergetycznej, w którym stwierdzono stan niezadowolający w odniesieniu do 6,25 km linii, tj. 11 sierpnia 2009 r. do dnia wystąpienia awarii, tj. 26 grudnia 2009 r. nie dokonano wycinki drzew w przeszle (...). Wycinka nastąpiła dopiero w dniu 11 stycznia 2010 r. i 21 marca 2010 roku. W odniesieniu do przęsła (...) wycinka miała miejsce w dniach 20 lipca 2008 r., 26 kwietnia 2009 r., 15 października 2009 r. oraz 21 marca 2010 r. pozostawiono drzewa w odległości 3,5 – 4 m. Przęsło (...) nie zostało objęte wycinką w okresie od 19 maja 2008 r. do dnia wystąpienia awarii. Wycinka nastąpiła po wystąpieniu awarii. Przęsło (...) zostało objęte wycinką w dniu 26 kwietnia 2009 r., 11 stycznia 2010 r. oraz w dniu 21 marca 2010 r. Po dokonaniu wycinki w dniu 21 marca 2010 r. pozostawiono drzewa w odległości 3,5 m.

Ponadto, jak wynika z wyjaśnień strony powodowej i przekazanej w toku postępowania administracyjnego dokumentacji, w odniesieniu do przęseł linii (...) kV S. – Z., które uległy uszkodzeniu, przedsiębiorstwo energetyczne dokonywało następujących ustaleń i podejmowało na ich podstawie następujące czynności. W odniesieniu do przęsła (...) w dniu 10 lipca 2009 r. odległość drzew od linii wynosiła 2 m z boku linii. Wycinka nastąpiła dopiero po uszkodzeniu linii. W odniesieniu do przęsła (...) w dniu 15 października 2009 r. stwierdzono, że wycięto drzewa z boku linii, pozostały drzewa (gałęzie) z boku linii 2 – 3 m od przewodów. Natomiast w dniu 10 lipca 2009 r. odległość ta wynosiła 3 m z boku linii i 3 m pod linią. Po wycince w dniu 21 marca 2010 r. wskazano, że w przęsłach pozostało 3,5, 5 – 4 m. W odniesieniu do przęsła (...) w dniu 10 lipca 2009 r. odległość ta wynosiła 3 m z boku linii. Wycinka nastąpiła po uszkodzeniu linii. W odniesieniu do przęsła (...) w dniu 26 kwietnia 2009 r. stwierdzono, że wycięto drzewa (podcięto gałęzie) z boku linii, pozostały 3 – 4 m. Natomiast w dniu 10 lipca 2009 r. odległość ta wynosiła 3 m z boku linii. Po wycince w dniu 21 marca 2010 r. wskazano, że w przęsłach pozostało 3,5 m. W odniesieniu do przęsła (...) w dniu 19 kwietnia 2009 r. stwierdzono, że wycięto drzewa z boku (podcięto gałęzie), pozostało zaś 3,5 – 4 m. Natomiast w dniu 10 lipca 2009 r. odległość ta wynosiła 2,5 m z boku linii. Po wycince w dniu 21 marca 2010 r. wskazano, że w przęsłach pozostało 4 – 5. W odniesieniu do przęsła (...) w dniu 31 maja 2009 r. stwierdzono, że wycięto drzewa z boku linii, pozostało 3,5 m. Natomiast w dniu 10 lipca 2009 r. odległość ta wynosiła 3 m pod linią. Po wycince w dniu 21 marca 2010 r. wskazano, że w przęsłach pozostało 4 – 5 m. W odniesieniu do przęsła 45 – 46 w dniu 10 lipca 2009 r. odległość ta wynosiła 2 m pod linią. Wycinka nastąpiła dopiero po uszkodzeniu linii. Jednocześnie w dniu 11 stycznia 2010 r. stwierdzono, że wycięto drzewa bezpośrednio zagrażające pracy linii. Ponadto na podstawie meldunku o usunięciu uszkodzenia z dnia 21 marca 2010 r. ustalono, że w przeszle (...) pozostawiono drzewa w odległości 2 m.

W przęsłach w których nie doszło do awarii, jak wynika z przedłożonej przez powoda dokumentacji odległość drzew od linii wahała się pomiędzy 1 m a 2,5 m.

Eksploracja infrastruktury elektroenergetycznej posiadanej przez powoda dokonywana była w oparciu o zapisy Instrukcji i Eksploatacji Sieci Dystrybucyjnej – Część Ogólna. Prace określone w ww. instrukcji obejmują: oględziny, oceny stanu technicznego, przeglądy, prace doraźne i remonty. Dla realizacji prac (...) sp. z o.o. opracowywał coroczne plany eksploatacji poszczególnych grup urządzeń. Natomiast procedury w zakresie bieżącej lub okresowej wycinki drzew lub gałęzi rosnących w pobliżu linii napowietrznych wynikają z następujących dokumentów: IRiESD, Polskiej Normy PN – E – 05100 – 1 z 1998 roku Elektronenergetyczne linie napowietrzne Projektowanie i budowa, Zasad postępowania przy wycince drzew i gałęzi w pasach istniejących i powstających linii elektroenergetycznych, Instrukcji wycinki (ścianania) drzew i gałęzi przy liniach elektroenergetycznych, Zasady w zakresie regulacji stanów prawnych gruntów.

Zgodnie z pkt 23.3 normy PN – E – 5100:1998 „Odległość przewodów od gałęzi drzew”, odległość przewodów nieuziemionego elektroenergetycznej linii napowietrznej od każdego punktu korony drzewa przy bezwietrznej pogodzie oraz zwisie normalnym powinna wynosić, w metrach, co najmniej: $2,5 \text{ m} + U/150 + s$ w przypadku linii, o napięciu 1 kV w metrach (gdzie U to napięcie znamionowe linii elektroenergetycznej w kilowatach, s to wielkość przyrostu pięcioletniego, właściwego dla gatunku i siedliska drzewa, w metrach). Zgodnie zaś z pkt 23.3 normy szerokość pasa wycinki w przypadku linii o napięciu wyższym niż 1 kV szerokości pasa wycinki jest sumą szerokości linii i dwukrotnej odległości określonej ww. wzorem. Niezależnie od wzorów określających wielkości liczbowe odległości i szerokość pasa wycinki norma stanowi, że odległość przewodów od koron drzew powinny być ustalone na podstawie aktualnych wymiarów koron z uwzględnieniem pięcioletniego przyrostu właściwego dla gatunku i siedliska drzewa, w metrach. Ponadto odległości te należy powiększyć co najmniej o 1 m w uzasadnionych okolicznościach, np. w przypadku zbliżenia przewodu do drzew owocowych lub ozdobnych, podlegających przycinaniu, stryżeniu, itp.; należy uwzględnić długość narzędzi ogrodniczych.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie twierdzeń stron postępowania oraz akt administracyjnych, w tym dokumentacji przedłożonej przez powoda, w szczególności: meldunków o usunięciu uszkodzeń (k. 824 – 826, 829 – 833, 836 – 838 akt adm.), karty oględzin i wykonawstwa robót: ciągu S. – Z. O. (k. 835, 828 akt adm.), pism powoda z dnia 20 kwietnia 2010 roku wraz z załącznikami, z dnia 22 grudnia 2010 roku (k. 18 – 25 i n., 893 – 898 akt adm.).

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie.

Za bezzasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 104, 105 w zw. z art.28 k.p.a. oraz art. 56 ust. 3 ustawy prawo energetyczne poprzez skierowanie decyzji do podmiotu, który nie powinien posiadać przymiotu strony. Bezsprzeczne jest, że w trakcie prowadzonego postępowania tj. w dniu 31 sierpnia 2010 r. (...) Sp. z o.o. została przejęta przez (...) S.A.A. w trybie art.492 1 pkt 1 K.s.h. Zgodnie z art. 494 k.s.h. spółka przejmująca albo spółka nowo zawiązana wstępuje z dniem połączenia we wszystkie prawa i obowiązki spółki przejmowanej albo spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki. Na spółkę przejmującą albo spółkę nowo zawiązaną przechodzą, z dniem połączenia, w szczególności zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane spółce przejmowanej albo którejkolwiek ze spółek łączących się przez zawiązanie nowej spółki, chyba że ustawa lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi stanowi inaczej.

Powyższy przepis wprowadza zasadę zgodnie, z którą przy łączeniu się spółek następuje sukcesja praw i obowiązków nie tylko natury prywatnoprawnej, ale i publicznoprawnej. Sukcesja ta dotyczy zatem również skutków naruszenia obowiązków o charakterze publicznoprawnych, naruszenia koncesji itd. przez spółkę przejmowaną.

Z uwagi na fakt, że zarzut naruszenia prawa, stanowiący podstawę nałożenia kary pieniężnej dotyczy okresu przed przejęciem (...) Sp. z o.o. nie ma znaczenia, czy koncesja tego podmiotu przeszła na powoda z mocy prawa czy nie. Obowiązki koncesyjne (...) Sp. z o.o. określała koncesja udzielona temu podmiotowi i późniejsze zdarzenia (wygaśnięcie koncesji (...) Sp. z o.o. i zmiana zakresu koncesji powoda) nie mają znaczenia.

Bezzasadne są również zarzuty naruszenia art.7 w zw. z art. 77 k.p.a. Zgodnie, bowiem z ugruntowanym w orzecznictwie poglądem (vide: Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 1991 roku sygn. akt III CRN 120/91 OSNC 1992 Nr 5, poz. 87; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 października 1998 roku sygn. akt I CKN 265/98 OSP 2000 Nr 5 poz. 68; Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 sierpnia 1999 roku sygn. akt 351/99 OSNC 2000 Nr 3 poz. 47; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2001 roku sygn. akt I CKN 1036/98 LEX Nr 52708; Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 września 2005 roku, sygn. akt III SZP 2/05 OSNP 2006/19-20/312) Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów nie może ograniczyć sprawy wynikającej z odwołania od decyzji Prezesa Urzędu tylko do funkcji sprawdzającej prawidłowość postępowania administracyjnego, które poprzedza postępowania sądowe. Celem postępowania nie jest przeprowadzenie kontroli postępowania administracyjnego, ale merytoryczne rozstrzygnięcie sprawy, której przedmiotem jest spór między stronami powstający dopiero po wydaniu decyzji przez Prezesa Urzędu. Postępowanie sądowe przed Sądem Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest postępowaniem kontradiktoryjnym, w którym uwzględnia się materiał dowodowy zebrany w postępowaniu administracyjnym, co nie pozbawia jednak stron możliwości zgłoszenia nowych twierdzeń faktycznych i nowych dowodów, według zasad obowiązujących w postępowaniu odrębnym w sprawach gospodarczych. Sąd antymonopolowy jest sądem cywilnym i prowadzi sprawę cywilną, wszczętą w wyniku wniesienia odwołania od decyzji Prezesa Urzędu, w tym wypadku Urzędu Regulacji Energetyki, według reguł kontradiktoryjnego postępowania cywilnego, a nie sądem legalności decyzji administracyjnej, jak to czynią sądy administracyjne w postępowaniu sądowo-administracyjnym. Tylko takie odczytanie relacji pomiędzy postępowaniem administracyjnym i postępowaniem sądowym może uzasadniać dokonany przez racjonalnego ustawodawcę wybór między drogą postępowania cywilnego i drogą postępowania sądowo-administracyjnego dla wyjaśnienia istoty sprawy.

Sąd uznał, że nawet gdyby przyjąć, że w postępowaniu administracyjnym doszło do uchybień proceduralnych to nie mogą one być przedmiotem postępowania sądowego mającego na celu merytoryczne rozstrzygnięcie sporu, bowiem Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów zobowiązany jest do wszechstronnego zbadania wszystkich istotnych okoliczności sprawy, przy uwzględnieniu zasad rozkładu ciężaru dowodu i obowiązku stron w postępowaniu dowodowym.

Stosownie do treści art. 56 ust. 1 ustawy Prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie utrzymuje w należyтым stanie technicznym obiektów, instalacji i urządzeń (pkt 10) a także nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji (pkt 12). Bezspornym jest, że warunek (...) koncesji na dystrybucję energii elektrycznej udzielonej (...) Sp. z o.o. w S. Decyzją z dnia 30.05.2007 r. stanowił, że „koncesjonariusz jest zobowiązany do spełnienia technicznych warunków dystrybucji energii elektrycznej określonych w odrębnych przepisach, w szczególności utrzymywania obiektów, instalacji, urządzeń i sieci w należyтым stanie technicznym, umożliwiającym dystrybucję energii elektrycznej w sposób ciągły i niezawodny, przy zachowaniu obowiązujących przepisów określających wymogi techniczne, jakościowe i ochrony środowiska, z uwzględnieniem uzasadnionego poziomu kosztów oraz optymalizacji wykorzystania źródeł energii elektrycznej zasilających sieć dystrybucyjną”.

W świetle powyższego, w ocenie Sądu jednym z obowiązków powoda było zachowanie właściwej odległości linii energetycznych od znajdujących się w jej pobliżu drzew. Istnienia tego obowiązku powód nie kwestionuje jak również ustaleń pozwanego co do stwierdzonych odległości drzew od linii 110 kV S.- Z. i 110 kV B.- S..

Podnieść w tym miejscu należy, że stwierdzone odległości drzew od tych linii były mniejsze niż w stosowanej przez powoda „Instrukcji wycinki (ścianania) drzew i gałęzi przy liniach i urządzeniach elektroenergetycznych”. Stan utrzymania sieci nie odpowiadał zatem nawet wewnętrznym normom powoda, co w dostatecznym stopniu uzasadnia nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 56 ust. 1 pkt 10 i 12 ustawy Prawo energetyczne.

Niezależnie od powyższego, zważyć należało, że w ocenie Sądu, pozwany trafnie przyjął za miarę na należytego stanu odległości drzew od linii określone w Polskiej Normie PN-E-5100-1. Wprawdzie powód ma rację, podnosząc, że stosowanie polskich norm jest dobrowolne, to jednak należy mieć na względzie, że normalizacja krajowa prowadzona jest w m.in. celu: racjonalizacji produkcji i usług poprzez stosowanie uznanych reguł technicznych lub rozwiązań organizacyjnych, zapewnienia ochrony życia, zdrowia, środowiska i interesu konsumentów oraz bezpieczeństwa

pracy, poprawy funkcjonalności, kompatybilności i zamienności wyrobów, procesów i usług oraz regulowania ich różnorodności, zapewnienia jakości i niezawodności wyrobów, procesów i usług (art.2 ustawy z dnia 12 września 2002 r. o normalizacji - Dz. U. Nr 169, poz. 1386). Z tego też względu warunki określone w Polskich Normach należy domniemywać za racjonalną miarę działań służących m.in. zapewnieniu jakości i niezawodności. Twierdzeń i dowodów obalających to domniemanie powód nie przedstawił.

Zważyć ponadto należało, że ani przepisy art.9 c ust. 1 pkt 2 i ust. 3 pkt 1 w zw. z art.46, ani art.51 ustawy Prawo energetyczne nie uzasadniają utrzymywania linii energetycznych w stanie istotnego zagrożenia dla ich zerwania, który to stan jest bezpośrednim skutkiem zbyt blisko rosnących drzew. Nie ma też podstaw aby utrzymywanie takiego stanu jako prowadzenie ruchu sieciowego w sposób efektywny.

Okolicznością bez znaczenia w niniejszym postępowaniu był charakter przerw w odniesieniu do indywidualnie ustalonych odbiorców, gdyż wystąpienie skutku w postaci przerwy w dostawie energii elektrycznej nie stanowi przesłanki naruszenia art. 56 ust. 1 pkt 10 i 12 ustawy Prawo energetyczne.

Zważyć też należało, że przepis art.355 k.c. ma zastosowanie do stosunków cywilnoprawnych między osobami fizycznymi i osobami prawnymi (art. 1), a zatem nie ma zastosowania w odniesieniu do stosunków publicznoprawnych. Wprawdzie Prezes URE przywołał ten przepis w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji, jednak nie ma to żadnego znaczenia trafności dla rozstrzygnięcia.

Z tych względów odwołanie należało oddalić wobec braku podstaw do jego uwzględnienia (art.479⁵³ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu, zasądzając na rzecz pozwanego koszty zastępstwa procesowego według norm przepisanych (art.98 k.p.c.)

SSO Bogdan Gierzyński